

忘れぬうち
やさしさを

Než
zapomeneme
na laskavost

Tošikazu
Kawaguči

Pátý díl oblíbené série
o kavárnách, které
umožňují cestovat časem

Než zapomeneme na laskavost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Tošikazu Kawaguči

Než zapomeneme na laskavost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

やさしさを
忘れぬうちに

**Než
zapomeneme
na laskavost
Tošikazu
Kawaguči**

Přeložila Ivona Barešová

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2023 by Toshikazu Kawaguchi

Originally published in Japan as YASASHISA WO WASURENU UCHI NI by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2023. All rights reserved. Czech translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA and Kristin Olson Literary Agency s.r.o., Czech Republic.

Translation © Ivona Barešová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-847-2

ISBN e-knihy 978-80-7662-853-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-854-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-851-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

OBSAH

Předmluva

Příběh první

Chlapec, který se vypravil
za svými rozvedenými rodiči | 15

Příběh druhý

Žena s dítětem beze jména | 41

Příběh třetí

Otec, který nemohl dovolit,
aby se jeho dcera vdala | 75

Příběh čtvrtý

Žena, která se neosmělila
předat na Valentýna čokoládu | 115

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete, můžete se vrátit v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, z něhož se můžete vrátit do minulosti, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystydne.

A tím výčet nepříjemných pravidel nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Kavárna se jmenuje Funiculi funicula.

A co vy? Stáli byste o návrat do minulosti i po vyslechnutí takových pravidel?

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se v této podivné kavárně udály.

Příběh první

Chlapec, který se vypravil za svými rozvedenými rodiči

Příběh druhý

Žena s dítětem beze jména

Příběh třetí

Otec, který nemohl dovolit, aby se jeho dcera vdala

Příběh čtvrtý

Žena, která se neosmělila předat na Valentýna čokoládu

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli setkat vy?

***Tyto příběhy jsou smyšlené a podobnost se skutečnými osobami, kavárnami nebo skupinami je čistě náhodná.**

POSTAVY A JEJICH VZTAHY

Kendži Kirijama

Júkiho otec. O Vánocích jde do kavárny Funiculi funicula, aby Júkimu řekl o rozvodu se svou ženou Aoi.

manželé

Aoi Kirijama

Júkiho matka. Kendžiho manželka. Od té doby, co se narodí Júki a ona se vzdá svého zaměstnání, si přestanou s manželem rozumět. O Vánocích jde společně s Kendžim a Júkim do kavárny Funiculi funicula.

rodiče
syn

Júki Kirijama

Sedmiletý školák. Lituje, že o loňských Vánocích před svými rodiči plakal, a proto se vrátí do minulosti.

Fumio Močizuki

Manžel Kajoko, otec Jóko. Neumí dobře komunikovat, a když vyjádří své skutečné pocity, druhá strana to vnímá jako urážku. Nesouhlasí se svatbou své dcery a ta kvůli tomu uteče z domu.

manželé

Kajoko Močizuki

Manželka Fumia, matka Jóko. Důvěřuje své dceři a tajně se s ní stýká i poté, co uteče z domu.

rodiče
dcera

Jóko Kawašima (Močizuki)

Dcera Fumia a Kajoko. Má sílu dokončit, co si jednou předsevzala.

vrátí se do minulosti

manželé

Tecuja Kawašima

Muž, za kterého se Jóko potají provdala. Fyzicky ji napadal.

Rjúdži Sakura

Manžel Megumi. Hasič. Zahyne těsně předtím, než se jim narodí dítě.

manželé

rodiče
dítě

?

Dítě Rjúdžiho a Megumi. Právě se narodilo a zatím nemá jméno.

Fumiko Kijokawa

Pravidelná zákaznice kavárny Funiculi funicula.
Prvotřídní kráska. V minulosti se vrátila v čase, aby
se mohla setkat se svým přítelem, s nímž se rozešla.

Jaeko Hirai

Pravidelná zákaznice kavárny Funiculi funicula.
Majitelka rjokanu Takakura, tradičního japonského
hotelu. V minulosti se vrátila v čase, aby se setkala se
svou mladší sestrou, která zahynula při autonehodě.

Nagare Tokita

Bratranec Kazu
Tokity a majitel
kavárny Funiculi
funicula. Měří
bezmála dva metry.

manželé

Kei Tokita

Manželka Nagareho,
matka Miki. Kvůli
nemocnému srdci
zemřela po porodu
své dcery.

Kazu Tokita

Sestřenice Nagareho Tokity
a servírka v kavárně Funiculi
funicula. Chystá kávu a asistuje
při návratu do minulosti.

Miki Tokita

Dcera Nagareho Tokity
a jeho zesnulé ženy Kei.
Jsou jí dva roky.

mluví spolu „samurajskou řečí“

Cumugi Itó

Se svou nejlepší kamarádkou
Ajame spolu mluví
„samurajskou řečí“. Miluje
Hajata Nanaseho.

nejlepší
kamarádky

Ajame Macubara

Nejlepší kamarádka Cumugi.
Krásná a talentovaná
dívka, která byla přijata na
Tokijskou univerzitu.

Megumi Sakura

Manželka Rjúdžiho. Vrátil
se s jejím novorozeným
dítětem v náručí do
minulosti, aby se setkala
s Rjúdžim.

má ráda

Hajato Nanase

Spolužák Cumugi a Ajame.
Cumugi ho má ráda, ale jemu
se líbí Ajame.

má rád

PŘÍBĚH PRVNÍ

Chlapec, který se vypravil za svými rozvedenými rodiči

Kavárna, ve které se lze vrátit v čase, se nachází v okrsku Džinbóčó ve čtvrti Kanda tokijského městského obvodu Čijoda. Její vývěsní tabuli najdete v rohu tiché, málo frekventované uličky nedaleko nádraží. Jmenuje se Funiculi funicula, údajně podle zlidovělé neapolské písně, která vznikla pro společnost provozující pozemní lanovou dráhu.

Vyjedíme na horu, jež rudý oheň chrlí.

Tuto píseň už někdy v životě slyšel snad každý. Mezi japonskými dětmi je oblíbená její parodie nazvaná *Čertovy spodky*. Proč se však kavárna, která umožňuje návrat do minulosti, jmenuje podle této italské lidové písně, není jasné ani jejímu majiteli.

Tím je Nagare Tokita. Měří přes dva metry a obvykle má oblečený kuchařský rondon. Jeho oči jsou úzké jako nitky a moc toho nenamluví. Svou zdrženlivostí připomíná sochu ochránce Buddhy, Nióa. Jeho manželka Kei Tokita pracovala v kavárně jako servírka. Byla to žena s čistou duší a velkorysou povahou. Měla velké oči a ráda se smála. Předloni však zemřela po porodu kvůli srdeční vadě. Jejich dceři Miki budou letos dva roky. Velké oči zdělila po mamince.

Servírka Kazu Tokita je Nagareho sestřenice. Má světlou pleť a mandlové oči, jemně klenutý nos a světle růžové rty. Je hezká, to ano, ale neutkví vám dlouho v paměti. Když zavřete oči, brzy si už nedokážete vybavit její obličej. Vypadá jako dívka i jako klidná, dospělá žena. Je mlčenlivá, někteří zákazníci nikdy neviděli, že by s někým promluvila. Občas se o ní říká, že si člověk neuvědomuje její přítomnost, jako by byla duch. Avšak připravit kávu, díky níž je možné se přesunout v čase, může v současnosti pouze ona, Kazu Tokita.

Nagare, který má stejné příjmení, kávu pro návrat do minulosti připravit nemůže. Tuto schopnost mají pouze ženy v pokrevní linii rodu Tokita.

Připravte mi tedy kávu, žádají ji zákazníci, kteří se chtějí vrátit v čase, jakmile se dozvědí, že se tak budou moci podívat zpátky do minulosti.

Jenže...

Pro návrat do minulosti existují v této kavárně nepříjemná, ale opravdu nepříjemná pravidla.

Předně je to časový limit. I když vám Kazu z rodu Tokita připraví kávu a vrátíte se zpět do minulosti, můžete v ní zůstat pouze od chvíle, kdy vám kávu nalije, do doby, než káva vystydne.

Co prosím? Jen tak krátce? podivují se všichni.

Co stihne člověk udělat, než vystydne šálek kávy? Jedná se tak maximálně o deset minut. Pokud si třeba chcete dát instantní nudle, potřebujete pět minut, aby se vám v konvici uvařila voda. Tou nudle zalijete a čekáte tři minuty. Na sněžení vám pak zbývají pouhé dvě minuty. Vždyť v restauraci běžně nedostanete za deset minut ani jídlo, které jste si objednali.

No, ale přesto, pokud je možné vrátit se v čase, připouštějí někteří zákazníci, kteří se chtějí do minulosti podívat. Když však uslyší další pravidlo, většina to vzdá s tím, že už to nemá smysl. To pravidlo říká, že i když se vrátíte do minulosti a budete se snažit sebevíc, realitu nezměníte.

V životě existují dva druhy lítosti. Lítost, že jsme něco udělali, a lítost, že jsme něco neudělali. V prvním případě lituje-

me jednání, které nelze vzít zpět, nebo jeho důsledek; například když někoho zraníme bezohledným výrokem nebo si připadáme trapně poté, co se k něčemu doznáme. Ve druhém případě litujeme toho, že jsme dotyčnému nic neřekli nebo že jsme se k něčemu nepřiznali. Jedná se o lítost způsobenou tím, že jsme nejednali.

Lidé se často chtějí vrátit do minulosti, aby napravili své jednání. Pokud se však skutečnost nezmění, i kdyby se snažili sebevíc, připadá jim, že takový návrat postrádá smysl.

Ani tím však výčet pravidel nekončí. Abyste se mohli vrátit v čase, musíte se v kavárně posadit na určité místo, na kterém už ale obvykle sedí jiná zákaznice.

Pro návrat do minulosti je třeba počkat, až dotyčná vstane a odejde na toaletu. I když se vám však poštěstí usednout na její místo a vrátit se do minulosti, nesmíte se z toho místa vzdálit, a můžete se tak setkat pouze s osobou, která kavárnu někdy dříve navštívila.

Už při vyslechnutí těchto pravidel někteří zákazníci dospějí k závěru, že se do minulosti vrátit nemohou.

V takové chvíli Kazu jen s klidným výrazem ve tváři poznamená, že asi mají pravdu, a dál jejich rozhodnutí nekomentuje. Koneckonců, je na samotných zákaznících kavárny, aby se rozhodli, zda se chtějí vrátit do minulosti, nebo ne, a Kazu považuje za únavné jim to rozporovat.

Júki Kirijama, sedm let.

Objevil se s lesklou černou koženou aktovkou na zádech.

„Rád bych se vás na něco zeptal,“ promluvil na školáka nezvykle zdvořilým tónem.

Krátké rukávy košile, jež byla součástí uniformy známé a prestižní soukromé základní školy, odhalovaly jeho hedvábně bílé paže. Vzpríměný postoj svědčil o dobré výchově. Přestože byl teprve konec června a nebylo ještě ani slyšet cikády,